

Arrest

nr. 110 217 van 19 september 2013
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

1. de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

2. de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Albanese nationaliteit te zijn, op 27 mei 2013 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 29 april 2013 tot weigering tot in overwegingname van een asielaanvraag van een onderdaan van een veilig land van herkomst en van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris van 7 mei 2013 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten – asielzoeker (bijlage 13*quinquies*).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen van de tweede verwerende partij en de administratieve dossiers.

Gelet op de beschikking van 27 juni 2013, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 18 juli 2013.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. WIJNANTS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. Selie, die verschijnt voor de verzoekende partij, van attaché E. DEWIL, die verschijnt voor de eerste verwerende partij, en van attaché B. DEVOS, die verschijnt voor de tweede verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 9 april 2013 vraagt de verzoekende partij asiel aan in het Rijk.

1.2. Op 29 april 2013 beslist de commissaris-generaal tot de weigering van inoverwegingname van deze asielaanvraag in hoofde van een onderdaan van een veilig land van herkomst. Dit is de bestreden beslissing, die luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U bent een etnisch Albanese geboren te Skopje, Macedonië. U bezit de Macedonische nationaliteit. In oktober 2012 leerde u via internet A. H. (O.V. (...)) kennen, die reeds sinds 2005 in België woont en ondertussen de Belgische nationaliteit heeft. Op 19 november 2012 kwam u naar België om H. te ontmoeten. Omdat u als toerist maar drie maanden in België blijven mocht keerde u op 4 februari 2013 naar Macedonië terug waar u ontdekte dat uw zwanger was. Uw vader was echter tegen jullie relatie gekant omdat A. in een echtscheidingsprocedure zit en twee kinderen heeft enerzijds en omdat hij van Albanië afkomstig is waardoor uw vader A.'s familie niet kent om eventueel het huwelijk te regelen anderzijds. Hierdoor zette uw vader u voor de keuze: ofwel diende u abortus te plegen, ofwel moest u het ouderlijk huis te verlaten. U had meerdere verbale discussies met uw vader en uiteindelijk besloot u uw partner op 5 april 2013 in België te vervoegen. Daar H. u financieel niet kon onderhouden diende u op 9 april 2013 een asielaanvraag in. U haalt tevens medische problemen aan. U heeft reeds tien jaar een huidaandoening waarvoor u aanvankelijk naar een Macedonische arts ging die u een crème voorschreef. Dit had echter een verergering van uw huidaandoening als gevolg, u vermoedt dat deze arts uw kwaadwillig deze medicatie voorschreef omdat u een etnisch Albanese bent. Hierna bezocht u om de zes maanden tot aan uw vertrek naar België meerdere artsen (zowel etnische Macedoniërs als etnische Albanesen) dewelke u steeds crèmes voorschreven. Deze medicatie bracht echter nooit beterschap met zich mee. Ter staving van uw identiteit en/of asielrelaas legde u uw Macedonische identiteitskaart en uw paspoort (respectievelijk uitgereikt op 19 mei 2011 en op 5 maart 2010) neer.

B. Motivering

Na onderzoek van uw verklaringen en de stukken aanwezig in uw administratief dossier dient vastgesteld te worden dat uw asielaanvraag niet in overweging kan worden genomen.

Artikel 57/6/1, eerste lid van de Vreemdelingenwet bepaalt dat de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en Staatlozen bevoegd is om de aanvraag tot erkenning van de vluchtelingenstatus in de zin van artikel 48/3 of tot het bekomen van de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4, die ingediend wordt door een onderdaan van een veilig land van herkomst of door een staatloze die voorheen in dat land zijn gewone verblijfplaats had, niet in overweging te nemen wanneer uit zijn verklaringen niet duidelijk blijkt dat, wat hem betreft, een gegronde vrees voor vervolging bestaat in de zin van het internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951, zoals bepaald in artikel 48/3 of dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat hij een reëel risico loopt op het lijden van ernstige schade, zoals bepaald in artikel 48/4.

Een land van herkomst wordt als veilig beschouwd wanneer op basis van de rechtstoestand, de toepassing van de rechtsvoorschriften in oen democratisch stelsel en de algemene politieke omstandigheden kan worden aangetoond dat er algemeen gezien en op duurzame wijze geen sprake is van vervolging in de zin van het internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951, zoals bepaald in artikel 48/3 of dat er geen zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat de asielzoeker een reëel risico loopt op het lijden van ernstige schade, zoals bepaald in artikel 48/4. Bij KB van 26 mei 2012 werd Macedonië vastgesteld als veilig land van herkomst.

Bovenstaande brengt met zich mee dat een asielaanvraag enkel in overweging wordt genomen indien een onderdaan van een veilig land duidelijk aantoonbaar dat er wat hem betreft een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op het lijden van ernstige schade bestaat. U heeft dit evenwel niet gedaan. Wat betreft de verbale discussies die u met uw vader had omtrent het feit dat u ofwel een abortus diende te plegen of dat u het huis moest verlaten, dient vastgesteld te worden, dat dergelijke problemen van louter interpersoonlijke (tussen privé-personen) en - mocht uw vader u tegen uw zin in dwingen om uiteindelijk een abortus te plegen - van gemeenrechtelijke (strafrechtelijke) aard zijn, waarbij u niet aannemelijk heeft gemaakt dat, mocht u bij een terugkeer naar Macedonië verdere problemen kennen met uw vader, u geen of onafdoende beroep zou kunnen doen op de hulp van of bescherming door de Macedonische autoriteiten, met wie u overigens nooit problemen heeft gekend (CGVS, p. 8). Hierbij aansluitend kan verwezen worden naar de informatie aanwezig op het Commissariaat-generaal waaruit blijkt dat er in Macedonië geen systematische op Albanesen betrekking hebbende mensenrechtenschendingen gepleegd door de Macedonische autoriteiten plaatsvinden. De Macedonische autoriteiten en de Macedonische politie garanderen voor alle etnische groepen wettelijke mechanismen voor de detectie, vervolging en bestraffing van daden van vervolging. Indien men meent onrechtmatig behandeld te zijn/worden door de Macedonische politie en meent dat rechten geschonden

zijn/worden, bestaan in Macedonië meerdere mechanismen - die ook toegankelijk zijn voor minderheden - om politieel wangedrag aan te klagen bij hogere autoriteiten. De Macedonische overheid onderneemt immers stappen om geweld en discriminatie tegen minderheden te voorkomen. Uit de Informatie van het Commissariaat-generaal blijkt dat er weliswaar binnen de Macedonische politie nog steeds een aantal hervormingen noodzakelijk blijven, maar dat de Macedonische politie steeds beter functioneert en steeds beter haar taken uitvoert. Hierdoor benadert ze meer en meer de maatstaven van de Europese Commissie. Zo zijn er de laatste jaren vooreerst serieuze verbeteringen merkbaar betreffende de etnische samenstelling van de politiemacht. Daarnaast wordt de controle over de politie in het algemeen en de speciale eenheden in het bijzonder effectiever, doordat er meer gebruik gemaakt wordt van interne audits om te waarborgen dat professionele standaarden gerespecteerd worden, in dit verband werd in 2003 een interne controleafdeling, opgericht met als mandaat ondermeer het onderzoek van politiecorruptie en inbreuken op de mensenrechten in het politiekorps. Dat de politie beter functioneert, is voorts het gevolg van de implementatie van de politiewet van 2007, die ondermeer een betere bescherming van getuigen en slachtoffers garandeert. Gelet op voorgaande meen ik dat er gesteld kan worden dat de in Macedonië opererende autoriteiten in geval van eventuele (veiligheidsproblemen aan alle Macedonische onderdanen ongeacht hun etnische origine voldoende bescherming bieden en maatregelen nemen in de zin van artikel 48/5 van de Belgische Vreemdelingenwet d.d. 15 december 1980.

Uit niets blijkt evenmin dat, mocht u hernieuwde problemen met uw vader kennen in geval van terugkeer naar Macedonië, u zich niet elders in Macedonië zou kunnen vestigen om verdere problemen met uw vader te vermijden (CGVS, p.8). Uw verklaring niet voor u zelf te kunnen zorgen is ontoereikend (CGVS, p.8). In dit opzicht kan tevens verwezen worden naar het bestaan van opvang- en steuninitiatieven voor vrouwen, zowel voorzien door gouvernementele als niet-gouvernementele organisaties in Macedonië, waar u terecht zou kunnen.

Wat betreft het feit dat u in België asiel vroeg omdat u bij uw partner wil zijn en omdat uw partner u financieel niet kon onderhouden, dient vastgesteld te worden dat dergelijke motieven van louter persoonlijke, sociale en financiële aard zijn welke niet onder het toepassingsgebied van de Vluchtelingenconventie ressorteren, noch onder de bepalingen inzake subsidiaire bescherming. Voor het verkrijgen van een verblijfsvergunning omwille van gezinsmotieven dient u de daartoe in België geëigende procedures zoals voorzien in de Vreemdelingenwet van 15 december 1980 aan te wenden. Wat betreft uw medische problemen (huidaandoening) dient te worden opgemerkt dat medische problemen op zich geen verband houden met de criteria bepaald in artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, noch met de criteria inzake subsidiaire bescherming vermeld in artikel 48/4 van diezelfde wet. U verklaarde weliswaar dat toen u voor uw huidaandoening tien jaar geleden ten rade ging bij een Macedonische arts, hij u een crème voorschreef dewelke uw huidconditie verergerde en waarbij u vermoedt dat deze arts u kwaadwillig dergelijke crème voorschreef omdat u een etnische Albanezen bent (CGVS, p.7). Ik dien echter op te merken dat uw vermoeden van kwaad opzet een louter persoonlijke veronderstelling uwentwege betreft die niet werd gestaafd door concrete elementen. Bovendien verklaarde u dat u sinds uw bezoek aan die ene Macedonische arts gedurende tien jaar lang om de zes maanden naar verschillende dokters ging, dewelke u steeds medicatie voorschreven (CGVS, p.6-7). Hieruit blijkt dat u toegang had tot de Macedonische gezondheidszorg en dat u geneesmiddelen voorgeschreven kreeg. Uit niets blijkt dan ook dat u bij een terugkeer naar Macedonië niet opnieuw beroep zou kunnen doen op de plaatselijke medische diensten.

Uw paspoort en Identiteitskaart zijn niet van aard bovenstaande beslissing te wijzigen. Uw identiteit en nationaliteit staan immers niet ter discussie.

C. Conclusie

Steunend op artikel 57/6/1 van de Vreemdelingenwet beslis ik uw asielaanvraag niet in overweging te nemen."

1.3. Op 7 mei 2013 nam de gemachtigde van de staatsecretaris de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten – asielzoeker (bijlage 13quinquies). Deze beslissing is de tweede bestreden beslissing, die luidt als volgt:

"In uitvoering van artikel 81 en artikel 75, § 2 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen,

vervangen bij het koninklijk besluit van 19 mei 1993 en gewijzigd bij het koninklijk besluit van 27 april 2007, wordt aan

de genaamde A. S.
geboren te (...), op (in) (...)
van nationaliteit : Macedonië (Ex-Joegosiavische Rep.)
het bevel gegeven het grondgebied te verlaten.

REDEN VAN DE BESLISSING :

Op 29 april 2013 werd door de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen een beslissing van weigering van inoverwegingname van de asielaanvraag genomen.

(1) Betrokkene bevindt zich in het geval van artikel 7, eerste lid, 6^c van de wet van 15 december 1930 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen: hij beschikt niet over voldoende middelen van bestaan zowel voor de duur van het voorgenomen verblijf als voor de terugreis naar het land van oorsprong of voor de doorreis naar een derde Staat, waar zijn toelating is gewaarborgd, en niet in staat is deze middelen wettelijk te verwerven, inderdaad, betrokkene heeft tijdens zijn interview aangegeven geen bestaansmiddelen te hebben en mag niet werken.

In uitvoering van artikel 7, eerste lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt aan de betrokkene bevel gegeven het grondgebied te verlaten binnen 30 (dertig) dagen.”

2. Over de ontvankelijkheid van het beroep tegen de tweede bestreden beslissing

De verwerende partij werpt een exceptie van ontvankelijkheid op ten aanzien van het beroep tegen het bevel om het grondgebied te verlaten – asielzoeker. Zij betoogt dat in het verzoekschrift geen middel ontwikkeld wordt tegen het bevel om het grondgebied te verlaten en dat verzoekster zich enkel richt tegen de beslissing van het commissariaat-generaal.

In het derde middel wordt de schending van artikel 3 van het EVRM aangevoerd, gericht tegen de verwijderingsmaatregel. De exceptie is niet gegrond.

3. Onderzoek van het beroep

3.1.1. Een eerste middel, gericht tegen de eerste bestreden beslissing, is afgeleid uit de schending van artikel 47 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie (hierna: het Handvest van de Grondrechten), in samenhang gelezen met artikel 6 van het EVRM. Verzoekster voert in subsidiaire orde de schending aan van de hoorplicht als beginsel van behoorlijk bestuur.

Verzoekster verschaft de volgende toelichting bij het middel :

« A. Schending van artikel 47 van het Handvest, al dan niet in samenhang gelezen met artikel 6 EVRM

Gedurende de gehele asielprocedure voor het Commissariaat-Generaal werd Mevrouw A. niet bijgestaan door een advocaat of een vertrouwenspersoon, noch werd haar duidelijk gemaakt dat zij hierop recht had.

Nochtans voorziet het artikel 47 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie (hierna: “Handvest”), dat toepasselijk is in het asielcontentieux (E. BROUWER, “Effective Remedies for Country Nationals in EU Law: Justice Accessible to All?”, *European Journal of Migration and Law* 2005, 221-222) dat “[e]enieder heeft de mogelijkheid zich te laten adviseren, verdedigen en vertegenwoordigen.

Mevrouw A. maakte tijdens de procedure voor het Commissariaat duidelijk dat zij enkel de Albanese taal begreep, wat aangetoond wordt door de terugkerende bijstand van een tolk Albanees-Nederlands. Zij was zich echter niet van bewust van haar rechten vervat in artikel 47 van het Handvest.

Derhalve ontnemt een dergelijk handelen van het Commissariaat Mevrouw A. van een effectieve rechtsbescherming, aangezien zij geenszins de taal machtig is, laat staan de regels omtrent de asielprocedure!

Er is zodoende een manifeste schending van artikel 47 van het Handvest, al dan niet in samenhang gelezen met artikel 6, § 1 EVRM. De weigeringsbeslissing moet op basis van dit middel vernietigd worden, en, indien nodig, worden geschorst lopende het annulatieberoep.

B. In subsidiaire orde. een schending van de hoorplicht vallende onder de beginselen van behoorlijk bestuur

Indien Uw Raad echter zou oordelen dat een asielprocedure niet zou vallen onder artikel 47 van het Handvest, aangezien deze procedure niet als een gerechtelijke, maar als een administratieve procedure beschouwd dient te worden, had verwerende partij hoe dan ook de beginselen van behoorlijk bestuur in acht moeten nemen, en meer specifiek de hoorplicht.

Bij het nemen van de weigeringsbeslissing, zijnde een discretionaire bevoegdheid, moet het Commissariaat als (administratieve) overheid ervoor instaan dat Mevrouw A. haar standpunt uiteen kan zetten gedurende een gehoor (zoals afgenomen op 26 april 2013) met kennis van zaken (I. OPDEBEEK, "Hoorplicht", in I.

OPDEBEEK & M. VAN DAMME, Beginselen van behoorlijk bestuur, Brugge, die Keure, 2006, 254).

Zoals in punt 3.A. eveneens al uiteengezet, spreekt Mevrouw A. de Nederlandse, Franse noch Engelse taal en heeft zij zeker geen kennis van het Belgische vreemde lingenrecht.

Aangezien het Commissariaat haar er niet van op de hoogte heeft gebracht dat een advocaat en/of vertrouwenspersoon aanwezig mocht zijn op het gehoor, schendt het Commissariaat aldus het hoorplicht, zoals erkend als beginsel van behoorlijk bestuur.

De weigeringsbeslissing moet op basis van dit middel vernietigd worden, en, indien nodig, worden geschorst lopende het annulatieberoep."

3.1.2. Artikel 47 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie luidt als volgt:

"Recht op een doeltreffende voorziening in rechte en op een onpartijdig gerecht.

Eenieder wiens door het recht van de Unie gewaarborgde rechten en vrijheden zijn geschonden, heeft recht op een doeltreffende voorziening in rechte, met inachtneming van de in dit artikel gestelde voorwaarden.

Eenieder heeft recht op een eerlijke en openbare behandeling van zijn zaak, binnen een redelijke termijn, door een onafhankelijk en onpartijdig gerecht dat vooraf bij wet is ingesteld. Eenieder heeft de mogelijkheid zich te laten adviseren, verdedigen en vertegenwoordigen.

Rechtsbijstand wordt verleend aan diegenen die niet over toereikende financiële middelen beschikken, voorzover die bijstand noodzakelijk is om de daadwerkelijke toegang tot de rechter te waarborgen."

De thans bestreden beslissing gaat niet uit van enige rechterlijke instantie, doch van een administratieve overheid, zodat de schending van deze bepaling alleen al om die reden niet dienstig kan worden aangevoerd.

3.1.3. Artikel 6 van het EVRM is volgens vaste rechtspraak, ook van het Europese Hof voor de Rechten van de Mens, niet van toepassing op geschillen betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, daar er geen uitspraak wordt gedaan over burgerlijke rechten, noch over de gegrondheid van een strafvervolgning. Artikel 6 van het EVRM is enkel van toepassing in burgerlijke en strafrechtelijke zaken, zoals verzoekster zelf suggereert in haar verzoekschrift terwijl het asielrecht een politiek recht is, dat buiten de toepassings sfeer van deze verdragsbepaling valt. Ook deze schending kan niet op nuttige wijze worden aangekaart.

3.1.4. Wat de aangevoerde schending van de hoorplicht en van de rechten van verdediging betreft en het argument van verzoekster dat zij enkel de Albanese taal begrijpt, zij geen kennis heeft van het vreemdelingenrecht en zij er niet van op de hoogte werd gebracht dat een advocaat en/of vertrouwenspersoon aanwezig mocht zijn tijdens het gehoor, stelt de Raad –daargelaten de vraag naar de toepasbaarheid van de voormelde beginselen- het volgende vast :

In casu blijkt dat verzoekster werd gehoord bij de Dienst Vreemdelingenzaken met het oog op het invullen van de vragenlijst. Daarna, zo blijkt uit stuk 6 van het administratief dossier, werd zij per aangetekende brief van 15 april 2013 uitgenodigd voor het gehoor op het Commissariaat-generaal op 26 april 2013. In die brief wordt verzoekster meegedeeld "U kan u op de dag van dit gehoor laten bijstaan door een advocaat en/of vertrouwenspersoon." Verzoeksters bewering dat haar nooit werd duidelijk gemaakt dat zij recht had op de bijstand van een advocaat of vertrouwenspersoon, mist derhalve feitelijke grondslag. Verzoeksters betoog dat zij op het Commissariaat-generaal duidelijk heeft gemaakt

dat zij enkel Albanees begreep, doet geen afbreuk aan deze vaststelling, nu de taal van de asielpcedure het Nederlands is en de verwerende partij op generlei wijze de verplichting heeft om de uitnodigingen voor het gehoor in de taal van de asielaanvrager op te stellen. Dit klemt des te meer waar blijkt dat verzoekster de uitnodiging blijkbaar wel voldoende begrepen heeft nu zij zich wel degelijk heeft aangemeld voor het gehoor. Bij het gehoor was er een tolk Albanees- Nederlands aanwezig en verzoekster heeft blijkens het gehoorverslag geen opmerkingen gemaakt over de verstaanbaarheid van de tolk. Nu vaststaat dat verzoekster wel degelijk werd gewezen op haar recht op bijstand van een advocaat of vertrouwenspersoon en zij op het gehoor werd bijgestaan door een tolk, toont zij niet aan dat zij niet de mogelijkheid heeft gehad zich te laten adviseren, verdedigen en vertegenwoordigen, en al evenmin dat zij tijdens het gehoor niet de gelegenheid zou hebben gehad om haar relaas uiteen te zetten.

3.1.5. Het eerste middel is, voor zover het als ontvankelijk kan worden beschouwd, niet gegrond.

3.2.1. In het tweede middel, eveneens gericht tegen de eerste bestreden beslissing, voert verzoekster de schending aan van de materiële motiveringsplicht, in samenhang gelezen met het redelijkheidsbeginsel.

Het middel wordt toegelicht als volgt:

“Verzoekster meent dat de verwerende partij niet of niet voldoende tegemoet is gekomen aan haar materiële motiveringsplicht, die nochtans op haar schouders rust (zie bijvoorbeeld: RvV, 6 juli 2012, nr. 84.290) in samenhang gelezen met het redelijkheidsbeginsel.

Meer concreet houdt deze verplichting in dat, hoewel Uw Raad zich niet bevoegd acht om zijn beoordeling in de plaats van het Commissariaat te stellen, Uw Raad niettemin kan oordelen of het Commissariaat bij het nemen van de weigeringsbeslissing (en het BGV als accessorium van de beslissing) uit is gegaan van de juiste feitelijke gegevens, of het die correct heeft beoordeeld en of het op grond daarvan niet onrede ijk tot haar besluit is gekomen (cfr. Raad van State, 7 december 2001, nr. 101.624; Raad van State, 28 oktober 2002, nr. 111.954).

A. Met betrekking tot de motivering tot weigering van de toekenning van de vluchtelingenstatus

In casu stelt het Commissariaat in zijn weigeringsbeslissing (pagina 2, § 2) vooreerst dat Mevrouw A. geen vluchteling is in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, omdat:

“(…) een asielaanvraag enkel in overweging wordt genomen indien een onderdaan van een veilig land duidelijk aantoonde dat er wat hem betreft een gegronde vrees voor vervolging (...) bestaat. U (zijnde: Mevrouw A.) heeft dit evenwel niet gedaan”.

Eerst en vooral, dit argument omtrent een zogenaamd gebrek aan “bewijs” snijdt in zijn essentie geen hout. Noch artikel 48/3 van Vreemdelingenwet (waarop het Commissariaat zich steunt), noch enige andere bepaling schrijft voor dat het aan Mevrouw A. toekomt om een volledig bewijs te leveren over van de gegronde vrees voor vervolging (zie: RvV, 15 december 2009, nr. 35.926).

Zelfs als dat zo zou zijn, dan heeft Mevrouw A. zowel vóór de asielpcedure, als tijdens zijn verloop duidelijk laten blijken dat er wel degelijk een gegronde vrees voor vervolging bestaat.

Immers, indien zij terug zou moeten keren naar Macedonië - haar land van herkomst -, wacht haar niets anders dan dat zij onderworpen wordt aan de verplichting van haar vader om haar kind te laten aborteren, ofwel dat zij samen met haar kind op straat verder dient te leven na te zijn uitgestoten. Dit gegeven wordt ook nergens door het Commissariaat in zijn beslissing ontkend. Sterker nog, dit feit wordt mee in zijn beslissing genomen, wat alle betwistingen uitsluit.

Het Commissariaat lijkt zich er zich tevens van bewust te zijn, aangezien het verder argumenteert waarom er geen gegronde vrees voor vervolging zou bestaan.

In dat kader stelt het Commissariaat in se dat, mochten er (veiligheids)problemen met haar familie zijn, de Macedonische politie deze wel zou kunnen oplossen. Het verwijst hierbij naar enkele algemene studies over het Macedonische politiewerk.

Ook dit argument kan het Commissariaat er redelijkerwijze niet toe brengen de asielaanvraag van Mevrouw A. te weigeren.

Natuurlijk, verzoekster ontkent niet dat dergelijke rapporten gebruikt kunnen worden bij het nemen van een weigeringsbeslissing, maar dat belet niet dat het Commissariaat steeds dient na te gaan of de criteria van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet zijn vervuld, ongeacht of het nu gaat over “daden van vervolging” van gemeenschappelijke aard (RvV, 16 februari 2010, nr. 38 798; RvV 5 augustus 2010, nr. 47 009; RvV 12 augustus 2010, nr. 47 219) ofwel van familiale aard (RvV, 9 maart 2010, nr. 39 969; RvV 19 maart 2010, nr. 40 530; RvV 25 juni 2009, nr. 29 110).

Zo herinnert een arrest van het RvV eraan dat genitale verminkingen een vervolging zijn in de zin van artikel 1, afdeling A, § 2 van het Vluchtelingenverdrag, zich hierbij steunend op artikel 48/3, § 2, lid 2, a en f van de Vreemdelingenwet (RvV 30 juni 2010, nr. 45 742.).

Het loutere, discutabele feit dat de Macedonische politie zou kunnen interveniëren doet niets af aan het feit dat Mevrouw A. nog steeds op straat zou moeten leven, bij gebrek aan familie nu zij is uitgestoten. Verwacht het Commissariaat dan werkelijk dat de Macedonische politie haar onderdak zal geven en haar zal hij staan bij de bevalling? Zoals gezegd, Mevrouw A. heeft geen financiële middelen, noch kan ze beroep doen op haar familie. Ze dient dus bij haar partner, Meneer H., in België te blijven.

Het Commissariaat heeft zodoende niet op voldoende wijze zijn weigeringsbeslissing en BGV gemotiveerd, wat een schending is van zijn (materiële) motiveringsbeslissing.

B. Met betrekking tot de schending van het redelijkheids beginsel

Het Commissariaat vermag zich bovendien niet baseren op een dergelijk algemeen en vaag rapport over de politie. Immers, het is reeds vaste rechtspraak van de RvV dat het Commissariaat niet enkel rekening moet houden met de algemene (politie) omstandigheden in het land, maar tevens met de persoonlijke situatie van de verzoeker (RvV 11 januari 2010, nr. 36 856 ; RvV Smaart 2010, nr. 39 789).

Hierbij moet het Commissariaat rekening houden met elementen als zijn profiel, opleiding, familiale situatie, leeftijd, enz (RvV 22 december 2009, nr. 36 516; RvV 11 januari 2010, nr. 36 856; RvV 5 maart 2010, nr. 39 789; RvV 16 maart 2010, nr. 40 312; RvV 30 maart 2010, nr. 41 102).

In casu is Mevrouw A. financieel quasi volledig afhankelijk van haar familie, ze werd door haar familie verstoten wegens het onechte lijk kind, ze is reeds op middelbare leeftijd en is bovendien hoogzwanger! Mevrouw A. mag op basis van het redelijkheidsbeginsel eveneens zeker niet worden geweigerd, zoals het Commissariaat nochtans deed.

Inderdaad, de RvV heeft reeds beslist dat wanneer de verzoekende partij geen familiaal banden meer met het land van herkomst heeft, noch gemeenschapsbanden, dat zij er niet langer terug kan worden gestuurd (RvV, 31 mei 2010, nr. 44 414).

Mevrouw A. heeft nog enkel banden met haar partner, Meneer H., die op dit moment in België verblijft.

Nu er een kennelijke wanverhouding is aan getoond tussen de overwegingen met betrekking tot de Macedonische politie die de bestreden beslis singen onderbouwen en het dispositief van deze beslissingen is het redelijkheidsbeginsel geschonden (zie: RvS 20 september 1999, nr. 82.301)."

3.2.2. Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht behoort het niet tot de bevoegdheid van de Raad zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd na te gaan of deze overheid bij de beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen. De vermeende schending van de materiële motiveringsplicht wordt onderzocht in het kader van artikel 57/6/1 van de vreemdelingenwet.

3.2.3. Artikel 57/6/1 van de Vreemdelingenwet bepaalt wat volgt:

"De Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en Staatlozen is bevoegd om de aanvraag tot erkenning van de vluchtelingenstatus in de zin van artikel 48/3 of tot het bekomen van de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4, die ingediend wordt door een onderdaan van een veilig land van herkomst of door een staatloze die voorheen in dat land zijn gewone verblijfplaats had, niet in overweging te nemen wanneer uit zijn verklaringen niet duidelijk blijkt dat, wat hem betreft, een gegronde vrees voor vervolging bestaat in de zin van het internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951, zoals bepaald in artikel 48/3 of dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat hij een reëel risico loopt op het lijden van ernstige schade, zoals bepaald in artikel 48/4.

Een land van herkomst wordt als veilig beschouwd wanneer op basis van de rechtstoestand, de toepassing van de rechtsvoorschriften in een democratisch stelsel en de algemene politieke omstandigheden kan worden aangetoond dat er algemeen gezien en op duurzame wijze geen sprake is van vervolging in de zin van het internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951, zoals bepaald in artikel 48/3 of dat er geen zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat de asielzoeker een reëel risico loopt op het lijden van ernstige schade, zoals bepaald in artikel 48/4. Hierbij dient onder meer rekening te worden gehouden met de mate waarin bescherming geboden wordt tegen vervolging of mishandeling door middel van:

a) de wetten en voorschriften van het land en de wijze waarop deze in de praktijk worden toegepast;

b) de naleving van de rechten en vrijheden neergelegd in het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, het Internationaal Verdrag inzake burgerrechten

en politieke rechten of het Verdrag tegen foltering, in het bijzonder de rechten waarop geen afwijkingen uit hoofde van artikel 15, § 2, van voornoemd Europees Verdrag zijn toegestaan;

c) de naleving van het non-refoulement beginsel;

d) het beschikbaar zijn van een systeem van daadwerkelijke rechtsmiddelen tegen schending van voornoemde rechten en vrijheden.

De beoordeling of een land een veilig land van herkomst is dient te steunen op een reeks informatiebronnen waaronder in het bijzonder informatie uit andere lidstaten van de Europese Unie, de Hoge Commissaris van de Verenigde Naties voor de Vluchtelingen, de Raad van Europa en andere relevante internationale organisaties.

Op gezamenlijk voorstel van de minister en de minister van Buitenlandse Zaken en nadat de minister het advies van de Commissaris-generaal voor Vluchtelingen en de Staatlozen heeft ingewonnen, bepaalt de Koning, bij een besluit vastgesteld na overleg in de Ministerraad, ten minste eenmaal per jaar de lijst van veilige landen van herkomst. Deze lijst wordt meegedeeld aan de Europese Commissie.

De in het eerste lid bedoelde beslissing wordt met redenen omkleed met vermelding van de omstandigheden van de zaak en moet getroffen worden binnen een termijn van vijftien werkdagen.”

Artikel 1 van het koninklijk besluit van 26 mei 2012 tot uitvoering van het artikel 57/6/1, vierde lid, van de Vreemdelingenwet, luidt als volgt:

“De volgende landen worden aangewezen als veilig land van herkomst in de zin van artikel 57/6/1, vierde lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen:

–Albanië

–Bosnië-Herzegovina

–India

–Kosovo

–FYROM

–Montenegro

–Servië”

In het verslag aan de koning bij het koninklijk besluit van 26 mei 2012, wordt onder meer verwezen naar het advies dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen verstrekt heeft aangaande de landen die op de lijst van veilige derde landen kunnen worden opgenomen.

Voor wat betreft Macedonië, luidt het als volgt:

“Voor wat betreft FYROM, besluit de Commissaris-generaal als volgt : « Gelet op voorgaande vaststellingen betreffende de rechtstoestand, de toepassing van de rechtsvoorschriften in het democratische stelsel, de politieke omstandigheden in FYROM, de mate waarin vervolging of mishandeling in FYROM voorkomen en de mate waarin er tegen eventuele vervolging of mishandeling bescherming geboden wordt, en rekening houdende met de criteria die werden vastgelegd in artikel 57/6/1 van de Vreemdelingenwet, komt het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen tot het advies dat er in FYROM algemeen gezien en op duurzame wijze geen sprake is van vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie en dat er geen zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat de asielzoeker een reëel risico loopt op het lijden van ernstige schade, zoals bepaald in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet. Dit sluit niet uit dat er uitzonderlijk voor een aantal bijzondere situaties een nood aan internationale bescherming kan aanwezig zijn.”

In de aanhef van het verslag aan de koning bij voormeld koninklijk besluit van 26 mei 2012 kan het volgende gelezen worden:

“Een individueel en effectief onderzoek blijft noodzakelijk, maar het vermoeden geldt dat er in hoofde van de asielzoeker geen vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade aanwezig is, gezien zijn afkomst uit een veilig land van herkomst”.

In fine van het verslag aan de koning bij voormeld koninklijk besluit van 26 mei 2012 wordt het volgende gesteld:

“Niettegenstaande ook uit het advies van de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen blijkt dat er enige kanttekeningen zouden kunnen worden geplaatst bij bepaalde situaties in bepaalde landen, vormt deze vaststelling geen bezwaar om deze landen op de lijst te plaatsen, rekening

houdende met alle relevante feiten en omstandigheden. Deze afweging gebeurde op zeer voorzichtige wijze. Bovendien wordt de asielzoeker afkomstig van deze veilige landen steeds in de gelegenheid gesteld om substantiële redenen aan te geven waaruit blijkt dat in zijn specifieke omstandigheden, zijn land van herkomst niet als veilig kan worden beschouwd en dit dus in afwijking van de algemene situatie aldaar. Het loutere feit dat een asielzoeker afkomstig is uit een veilig land van herkomst zal in geen geval automatisch tot gevolg hebben dat diens asielaanvraag niet in overweging wordt genomen. Slechts indien, na individueel onderzoek, blijkt dat de asielzoeker geen of onvoldoende elementen naar voren brengt waaruit blijkt dat hij in zijn land van herkomst daadwerkelijk vervolgd wordt of een reëel risico op ernstige schade loopt, zal zijn asielaanvraag niet in overweging worden genomen.”

Artikel 57/6/1 van de vreemdelingenwet belet verzoekster dus niet om aan te tonen dat er, wat haar betreft, een gegronde vrees voor vervolging bestaat in de zin van het verdrag betreffende de status van vluchtelingen van 28 juli 1951, BS 4 oktober 1953 (hierna: het vluchtelingenverdrag), zoals bepaald in artikel 48/3 of dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat zij een reëel risico loopt op het lijden van ernstige schade, zoals bepaald in artikel 48/4. Het is *in casu* duidelijk dat verzoekster afkomstig is van een veilig land in de zin van artikel 57/6/1 van de vreemdelingenwet, met name Macedonië en dat er bijgevolg een vermoeden geldt dat er in hoofde van de asielzoeker geen vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade aanwezig is. Waar verzoekster betoogt dat het haar krachtens artikel 48/3 van de vreemdelingenwet niet toekomt om een volledig bewijs te leveren van de gegronde vrees voor vervolging, dient zij er nogmaals op te worden gewezen dat het aan verzoekster is om duidelijke en substantiële redenen aan te tonen dat ondanks haar afkomst van een veilig land, dit land in specifieke omstandigheden niet als veilig kan worden beschouwd en dit dus in afwijking van de algemene situatie aldaar.

3.2.4. In de motivering van de bestreden beslissing wordt gesteld dat de asielaanvraag van verzoekster niet in overweging wordt genomen omdat zij afkomstig is uit een veilig land van herkomst en zij niet duidelijk heeft aangetoond dat er wat haar betreft een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op het lijden van ernstige schade bestaat.

3.2.5. Verzoekster betoogt dat uit haar verklaringen wel degelijk een gegronde vrees voor vervolging blijkt en herhaalt haar asielmotieven, met name dat zij in haar land van herkomst door haar vader gedwongen zou worden abortus te plegen of dat zij met haar kind op straat zal moeten leven. Uit de motieven van de bestreden beslissing blijkt dat rekening werd gehouden met deze verklaringen van verzoekster. Dienaangaande stelt de verwerende partij enerzijds dat dit een probleem is van interpersoonlijke en desgevallend van gemeenrechtelijke aard. Verzoekster gaat volledig voorbij aan dit motief, zodat zij geenszins aantoonde dat de verwerende partij desbetreffend op kennelijk onredelijke wijze of in strijd met de stukken van het dossier tot haar oordeel is gekomen. Anderzijds wordt in de bestreden beslissing gesteld dat de verzoekende partij niet aannemelijk heeft gemaakt dat, mocht zij bij een terugkeer naar Macedonië verdere problemen kennen met haar vader, zij geen of onafdoende beroep zou kunnen doen op de hulp van of de bescherming door de Macedonische autoriteiten, nu uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat de Macedonische autoriteiten in geval van veiligheidsproblemen aan alle onderdanen, ongeacht hun etnische origine voldoende bescherming bieden en maatregelen nemen in de zin van de Belgische Vreemdelingenwet. Verzoekster, waar zij doet gelden dat ondanks de rapporten over de door de Macedonische autoriteiten geboden bescherming, die zich in het administratief dossier bevinden en waarvan zij de inhoud niet betwist, de commissaris-generaal “*steeds dient na te gaan of de criteria van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet zijn vervuld, ongeacht of het nu gaat over “daden van vervolging” van gemeenrechtelijke aard [...] ofwel van familiale aard [...]*” gaat voorbij aan de voorwaarde dat wie zich wenst te beroepen op het recht op internationale bescherming uit hoofde van een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade moet aantonen dat zij zich niet kan beroepen op de bescherming van de autoriteiten in haar land van herkomst. Voor de inhoudelijke invulling van het begrip ‘bescherming’ moet worden naar artikel 48/5, §2, tweede lid van de Vreemdelingenwet. Luidens deze bepaling wordt bescherming in de zin van de artikelen 48/3 en 48/4 in het algemeen geboden wanneer redelijke maatregelen tot voorkoming van vervolging of het lijden van ernstige schade worden getroffen, onder andere door de instelling van een doeltreffend juridisch systeem voor opsporing, gerechtelijke vervolging en bestraffing van handelingen die vervolging of ernstige schade vormen, en wanneer de verzoeker toegang tot een dergelijke bescherming heeft. Aangezien verzoekster de informatie die zich in het administratief dossier bevindt ongemoeid laat kon de verwerende partij uit het samenspel van alle gegevens genoegzaam afleiden dat de Macedonische autoriteiten in staat en bereid zijn om bescherming te verlenen en dat verzoekster dus niet heeft aangetoond zich niet te kunnen beroepen op hulp of bescherming in haar land van herkomst. Waar zij betoogt dat de Macedonische politie haar geen onderdak zal geven en haar niet zal bijstaan bij

de bevalling, dat zij op straat zou moeten leven en dat zij geen financiële middelen heeft, dient te worden gewezen op het motief in de eerste bestreden beslissing dat haar verklaring dat zij niet voor zichzelf zou kunnen zorgen ontoereikend is, nu er opvang- en steuninitiatieven voor vrouwen bestaan, zowel door gouvernementele als niet-gouvernementele organisaties in Macedonië. De Raad merkt bovendien op dat verzoekster geen verweer voert ten aanzien van het motief dat zij niet aantoonbaar dat zij zich bij eventuele hernieuwde problemen met haar vader niet elders in Macedonië zou kunnen vestigen, zodat dit motief onverminderd overeind blijft. Eenzelfde vaststelling dringt zich op nu wordt vastgesteld dat verzoekster ook de motivering dat het feit dat haar partner in België haar financieel niet kan onderhouden een motief van louter persoonlijke, sociale en financiële aard is en noch onder het toepassingsgebied van de Vluchtelingenconventie, noch onder de bepalingen inzake subsidiaire bescherming ressorteren en de motivering betreffende haar medische problemen ongemoeid laat.

3.2.6. Aldus is niet aannemelijk gemaakt dat de bestreden beslissing op grond van onjuiste feitelijke gegevens, of op kennelijk onredelijke wijze is genomen noch met overschrijding van de appreciatiebevoegdheid waarover de verwerende partij in het kader van artikel 57/6/1 van de Vreemdelingenwet beschikt.

3.2.7. Het tweede middel is niet gegrond.

3.3.1. In een derde middel, gericht tegen de tweede bestreden beslissing, voert verzoekster de schending aan van artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (EVRM), *“al dan niet samen gelezen met artikel 2 van het EVRM en artikel 6 van het Kinderrechtenverdrag”*.

Het middel wordt toegelicht als volgt:

“Mevrouw A. is op het moment van het indienen van het verzoekschrift tot vernietiging en schorsing en in de loop van deze vernietigings- en schorsingsprocedure hoogzwanger. Het spreekt voor zich dat Mevrouw A. hierdoor nood heeft aan medische bijstand.

Aangezien Mevrouw A. door haar familie verstoten is, zal zij van haar familieleden geen hulp kunnen verwachten, waardoor zij aan haar lot zal worden overgelaten.

Daarenboven heeft haar op dit moment nog ongeborn kind recht op leven, en dit in de beste omstandigheden. Anders beslissen zou zowel artikel 3 EVRM al dan niet in samenhang met artikel 2 EVRM en artikel 6 van het Kinderrechtenverdrag manifest schenden.

Artikel 3 EVRM voorziet immers een verbod op onmenselijke of vernederende behandelingen, en artikel 2 EVRM en artikel 6 van het Kinderrechtenverdrag voorzien in een recht op leven in hoofde van het ongeborn kind van verzoekster.

Door Mevrouw A. aldus te verplichten naar een land terug te keren zonder enige familiesteun, noch die van de gemeenschap zou bovenstaande artikelen manifest schenden. Het feit dat het Commissariaat hiermee geen rekening hield, is tragisch, maar dat zal ongetwijfeld liggen aan het asielbeleid dat zonder blikken of blozen asielzoekers terug naar af stuurt.

Desalniettemin, ook het Commissariaat heeft zich te houden aan de internationale verbintenissen waartoe België zich heeft verbonden. Bijgevolg dient de bestreden weigeringsbeslissing te worden geschorst en dienvolgens te worden vernietigd.”

3.3.2. Waar verzoekster de schending aanvoert van artikel 6 van het Internationaal Verdrag inzake de Rechten van het Kind, aangenomen te New York op 20 november 1989 en goedgekeurd bij wet van 25 november 1991 (hierna: het Kinderrechtenverdrag), merkt de Raad op dat, daargelaten de vraag of dit *in casu* van toepassing, het geschonden geachte artikel wat de geest, de inhoud en de bewoordingen ervan betreft, op zichzelf niet volstaat om toepasbaar te zijn zonder dat verdere reglementering met het oog op precisering of vervollediging noodzakelijk is. Deze verdragsbepaling is geen duidelijke en juridisch volledige bepaling die de verdragspartijen of een onthoudingsplicht of een strikt omschreven plicht om op een welbepaalde wijze te handelen, opleggen. Aan deze bepaling moet derhalve een directe werking worden ontzegd. Verzoekster kan daarom de rechtstreekse schending van dit artikel van het Kinderrechtenverdrag niet nuttig invoeren (RvS 7 februari 1996, nr. 58.032; RvS 11 juni 1996, nr. 60.097; RvS 21 oktober 1998, nr. 76.554; RvS 28 juni 2001, nr. 97.206).

3.3.3. Aangaande de opgeworpen schending van artikel 3 van het EVRM, stelt de Raad vast dat verzoekster zich bedient van de elementen uit haar asielrelaas om deze opgeworpen schending te verduidelijken. Artikel 3 van het EVRM stemt inhoudelijk overeen met artikel 48/4, § 2, b) van de

Vreemdelingenwet luidens dewelke wordt getoetst of in hoofde van verzoeker een reëel risico op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing voorhanden is (cf. HvJ C-465/07, *Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie*, 2009, <http://curia.europa.eu>). Hiervoor werd reeds gesteld dat verzoekster niet aannemelijk heeft gemaakt dat de verwerende partij niet op rechtmatige wijze zou zijn overgegaan tot het nemen van de bestreden beslissing, daarin begrepen de vaststelling dat uit de verklaringen van verzoekster niet duidelijk blijkt –onder meer- dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat zij een reëel risico loopt op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet. Verzoekster maakt dus verre van aannemelijk dat zij het risico loopt te worden gefolterd, onmenselijk of vernederend te worden behandeld bij terugkeer. De verwerende partij heeft daarbij, zoals reeds is gebleken, gesteld dat niet is aangetoond dat de verzoekende partij niet op bescherming zou kunnen rekenen van de Macedonische autoriteiten en van de aanwezige opvang- en steuninitiatieven voor vrouwen, zodat ook haar bewering dat zij verplicht zou worden terug te keren naar een land “zonder enige familiesteun, noch die van de gemeenschap”, hoegenaamd niet volstaat om een schending van artikel 3 van het EVRM aan te tonen. Een schending van artikel 2 van het EVRM maakt zij om dezelfde redenen evenmin aannemelijk.

3.3.4.. Het derde middel is niet gegrond.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissingen kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel.

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negentien september tweeduizend dertien door:

mevr. A. WIJNANTS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

A. WIJNANTS